

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 209. Pœnitentiam gravem, pro mortalibus à Confessario impositam,
pœnitens suscipere & implere tenetur sub mortali. Imò si pro iis levio-
rem Confessarius imposuerit, pœnitens ad ampliorem ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

ipsis debet injungere, & talem, quæ faciat ipsos affici sensu gravitatis foedæ libidinis suæ. Qui enim secus faciunt Confessarii, in causa sunt, quod impudici homines, ex levitate poenitentiae, peccata sua leviora reputantes, eorumque proinde gravitatem non sentientes, in eadem, vel graviora relabuntur. Talis itaque poenitentia est ipsis injungenda, ut sentiant tam difficile esse à peccato isto resurgere, quam facile in illud cadere, experianturque verissimum esse, quod pius & Societate Theologus, Paulus Zehentner in suo male spei Promontorio l. 3. §. 2. dicit: *gemma ista caelestis gratiae, cuius facturam facit impius venator libidinis suæ, tumescit recuperabilis sit, non tamen obvenit, nisi multum sudanti, & gementi, & dolenti, & deprecanti, &c.*

2594 Nec zelus & vigilantia Confessarii solam esse debet, ut injuncta poenitentia serviat ad Deum placandum pro peccatis præteritis, sed & ut præservet à futuris, eum in finem ipsi præscribendo (præter jejunia) elemosynas, orationes, pias considerationes, fugam occasionum, humilitatibusque & misericordiae opera, seu opera pietatis ad impetrandum donum castitatis, extinctionemque foedæ cupiditatis.

2595 Et quia tantò gravius peccat infamis venator libidinis suæ, quantò majoris est dignitatis, tantò severior ipsi poenitentia injungenda est. Ita Concilium Ninoesense (in Cypro) anni 1298. cap. 4. Et Concilium Anglicanum (sub Edgardo Rege) circa annum 969. tit. de Confess. a. 3. quia ut Chrysostomus ait de Sacerdot. "ostendere volens Deus hominum peccata longè majori supplicio expiari, dum à Sacerdotibus, quàm dum à privatis fiunt, mandat (Levit. 4.) ut tantumdem à Sacerdotibus, quantum pro universo populo, Sacrificium offeratur. Quod quid aliud significat, quàm Sacerdotis vulnera majori medicamento atque auxilio indigere, atque adeò tanto, quanto conjuncta simul universi populi vulnera indigent. Porro majori nequaquam indigent, nisi ea graviora forent. Atque graviora certe fiunt, non naturâ ipsâ, sed Sacerdotis, qui ea commiserit, conditione & dignitate." Et idè Presbytero, in fornicationem lapsò, veteres Canones poenitentiam decem annorum, Episcopo verò quindecim annorum imposuerunt. In extracto S. Caroli ad 10. præcept. si Episcopus concupiscit fornicari, poenitens erit annos septem. Si Presbyter, annos quinque. Si Diaconus, aut Monachus, tres: è quibus unum in pane & aqua. In extracto Reginonis l. 2. c. 250. Presbyter, si osculatus fuerit feminam, per immundum desiderium sensualitatis ex ipso osculo, non autem fornicationis (aliàs poenitere deberet quinque annis, ut proximè dictum est) viginti dies poeniteat.

C A P U T CCIX.

Poenitentiam gravem, pro mortalibus à Confessario impostam, poenitens suscipere & implere tenetur sub mortali. Imò si pro iis leviorum Confessarius imposuerit, poenitens ad ampliorum peragendam obligatur.

2596 Ratio prioris partis est, tum quia una ex conditionibus bonæ confessionis est ut sit parère purata, id est facta animo parèndi judicio ac sententia Confessarii. Tum quia obediendum est omni Superiori legitime præcipienti: obediendum proinde Confessario tanquam legitimo Judici: ac per consequens legitimo Superiori. Tum quia, cum poenitentia imponenda sit secundum legem Dei & Ecclesiae, sicut eam Judex sacramentalis lege divina tenetur imponere; sic & reus suscipere tenetur & implere. Itaque si suscipere renuit, vel si ex

negligentia omittit, cum proposito non faciendi id quod sibi est injunctum pro mortalibus, mortaliter peccat, ait S. Antoninus 3. p. tit. 14. c. 18. §. 19. Ita etiam D. Bonaventura in 4. dist. 16. q. 1.

Hinc sequitur primò, absolvendum non esse, qui justam poenitentiam non vult suscipere. Cum absolvi nequeat, qui in ipsomet sacramentali judicio mortaliter peccat. Et qui sic affectus est, ut sic poenitentiam agere nolit, sed satispati in purgatorio, non est purgatorii poenis expiandus, sed perpetuo inferni igne concremandus, ut docet S. Casarius hom. 37. quæ nunc est in Appendice ferm. Augustini ferm. 104. Vide supra num. 1224.

Sequitur secundò, falsissimam esse sententiam, quæ dicit, nullam satisfactionem imponendam poenitenti, cujus tanta est imbecillitas, ut nullam sit acceptaturus. Si enim nullam sit acceptaturus: non est debite contritus. Recedè proinde Gaspar Loart à Soc. Jesu (à S. Carolo Borromeo Act. p. 4. commendatus) Iustit. Confess. cap. 9. si Confessarius tolerabilem imposuisset poenitentiam, nec tamen eam poenitens admittet, nec justa aliqua ex causa recuset, est quidem putandus, nihilominus absolvendum, ne desperans abeat; ego tamen non absolvendum judicarem. Quia qui sic affectus est, ad absolutionem consequendam non est dispositus, eritque melius, ut male contentus, quam deceptus abiciatur. . . .

Si tamen non videtur sibi posse facere, vel nimis difficile (ait S. Antoninus loco citato) propter quod petat sibi commutari, faciat Confessarius ut dictum est cap. 205. §. 4.

Ratio posterioris partis, est quia cum ex lege divina peccator tenetur ad dignos poenitentia fructus, si eos Confessarius non præscribit, agit contra Evangelii vigorem, contra Dominum et Dei legem, ut Cyprianus dicit. Non ergo sententiam Confessarii tunc acceptat Deus. Sicut enim Deo acceptæ non sunt absolutiones omnes suorum Locumtenentium: ita nec omnes poenitentiarum impositiones. Per talem proinde sententiam Confessarii, poenitens non liberatur ab eo, ad quod divina lege tenetur. Unde merito sanctus Thomas quodlib. 3. q. 13. a. 1. peccator est debitor alicujus satisfactionis duplitter. Uno modo, ex injunctioe Sacerdotis. Alio modo ex peccato commisso: unde, si contingat quòd Sacerdos mingens satisfactionem imponat poenitenti, quàm sit illa, ad quam obligatur ex quantitate sui peccati, jubet actò eo quòd remittitur virtute clavium, & contritioni precedentis, nihilominus poenitens ad aliquid ulterius obligatur. Quod si in hac vita non perficiat, in purgatorio exsolvet. Ad quod tamen solutionem voluntariè disferre, est contra legem charitatis propriæ, nec minus insanum, quàm si quis curari non valens à morbo lethali, nisi venæ apertione, vel brachii abscissione, secundum voluntariè eligeret. Contra quæ dixi cap. 94. Nec te moveant, quæ contra hæc allegantur à Suarez, Meratio, & aliis. Quia nullus sunt momenti, nec satis conformia sacris Litteris, nec Theologiae Sanctorum. Cui inhærens Jacobus Cardinalis de Vitriaco ferm. 3. de Evangelio Domin. in Albis: Si Sacerdos (inquit) pro jejuniis unius diei ab omni pena criminatum absolvit, non approbatur in Curia cælesti, sed tam Sacerdos, quàm ille quem indifferetè putat absolvere, in foveam cadunt. Ille residuum poenitentia in purgatorio suppletis, & Sacerdos proinde discretione punietur. Imò si talem Confessarium peccator ex proposito quærit, qui levissimam poenitentiam pro gravissimis peccatis imponit, ambo cadunt in foveam inferni. Vide quæ circa hoc dixi cap. 205. §. 2. & 3. Vide etiam tractatum sacerdotalem (quem Stephanus, Episcopus Poloniensis, ab omnibus Pastoribus suis haberi, & observari voluit) cap. de Sacram. Poenit. ubi conti-

claudit: vide ergo, quicumque iudicas secundum caput tuum, injungendo pœnitentiæ, non taxas circumstantiis, quia in magno periculo es, decipiens te & pœnitentem, si arbitraris aliter pœnitentiã, quam Spiritus sanctus dicitur, illi pœnitentiã imponendam.

2599 Pœnitentiæ sunt quidem arbitrariæ, hoc sensu, quod juxta veteris Ecclesiæ disciplinam non sunt necessariò imponendæ; non sic tamen ut Sacerdos eas imponere possit secundum beneplacitum suum, sed secundum placitum Dei, regulatque justæ discretioni; in totum non abjiciendo veteris Ecclesiæ rigorem, sed ad eum, quoad fieri potest, accedendo, spectatâ gravitate criminum, & facultate pœnitentium.

CAPUT CCX.

Pœnitentiã ab uno Confessario impostã aliis Confessariis mutare non potest, nisi causã cognitã, & graves ob causas.

2600 **R**atio sumitur ex Tridentino sess. 14. c. 5. quia constat, Sacerdotes iudiciã hęc, incognitã causã, exercere non posse, neque æquitatem in pœnis injungendis, vel moderandis, aut commutandis servare. Usus tamen & praxis Ecclesiæ hanc Confessariis potestatem tribuit, dummodò discretè, causã cognitã, justamque ob causã id fiat. Ita S. Raymundus lib. 3. §. 66. & S. Antoninus 3. p. tit. 14. c. 15. Quia plerumque id expedit animarum salutem, pro qua Sacramentum est institutum.

Nec tamen id extra Sacramentum fieri debet, sed in Sacramento. Cùm sit actus iudicii sacramentalis, seu jurisdictionis clavium ligandi & solvendi, quæ non nisi in Sacramento exercetur.

2601 Nec ideo par in parem exercet imperium, sed in subditum, seu pœnitentem, secundo Confessario iteratã priori confessione se subjicientem. Nulla proinde hic intervenit appellatio, sed iterata dumtaxat causæ subiectio, facta æquali Judici, eandem habenti potestatem moderandi, vel commutandi, quam primus Confessarius habuit. Nisi pœnitentiã imposita fuerit ob peccata reservata. Quo casu ab eo solo moderari commutativè potest, qui in reservata habet potestatem.

2602 Ipse tamen pœnitens non potest eam in aliam, licet majorem, propriã mutare autoritate. Cùm propriã autoritate solvere nequeat vinculum, quo ligatus est per legitimum iudicem.

Similiter propriã autoritate substituere sibi alium non potest, qui pœnitentiã (v. g. peregrinationem) loco suo adimpleat, sed eam personaliter adimplere debet, ut declaravit Alexander VII. in damnatione propositionis 15. inter 45.

CAPUT CCXI.

Pœnitentiã imponenda est per modum præcepti, non ex toto per modum consilii.

2603 **Q**uia imponenda est ex potestate ligandi. Qui autem nihil præcipit, sed solum consulit, non ligat.

2604 Pars tamen pœnitentiæ consultivè imponi potest, vel disjunctivè injungi, dicendo v. g. fac hoc, si potes; si non potes, facias istud. Sic enim Sacerdos adhuc ligat ad alterutrum. Ita S. Thomas quodlib. 3. q. 13. art. 1. ubi etiam docet, quod opus quod quis facit ex intentione Sacerdotis, dupliciter valet pœnitenti. Uno modo ex natura operis. Alio modo ex vi clavium. Cùm enim satisfactio, à Sacerdote absolvente injuncta, sit pars pœnitentiæ, manifestum est quod in ea operatur vis clavium, ita quod amplius valet ad exptian-

Tom. III.

dam peccatum, quàm si propria arbitrio homo faceret idem opus.

Unde concludit, utilissimum esse & expediens, quod Sacerdos, post injunctam pœnitentiã, datamque absolutionem, dicat pœnitenti: quicquid boni feceris, & mali sustinueris, sit tibi in remissionem peccatorum, &c. quodque hæc omnia ipsi pro pœnitentiã injungat. Quia hæc omnia quæ per injunctiõnem expressam facit (pœnitens) accipiunt majorem vim ex illa generali injunctiõne, tamen indeterminata. Ita etiam S. Raymundus apud Nicolaum de Ainsio in Supplemento Pisanelle verbo pœnitentiã 2. S. Antoninus 3. p. tit. 17. c. 20. ante §. 1. S. Vincentius Ferrerius Dominic. 15. serm. 2. §. quantum ad quartum. Joannes de Burgo in Pupill. ocul. c. 10.

Utilissimum quoque erit pœnitentem hortari, ut quotidie, & frequentius aeterno Patri maxima cum fiducia pro peccatis suis offerat Unigeniti sui passionem, pretiosumque sanguinem, in eoque se fordesque suas laver, atque inde speret supplementum ejus quod deest suæ imperfectiõni atque infirmitati. Est enim modus optimus evitandi purgatorium, vel saltem longissimum accerbissimumque purgatorium in brevem & levem commutandi, ut Christus revelavit S. Gertrudi, & S. Mechtildi, & B. Henrico Sufoni, prout videre est in ejus vita c. 42. & in vita S. Gertrudis l. 3. c. 18. & S. Mechtildis l. 1. c. 17. 18. 30. l. 3. c. 14. l. 4. c. 21. &c. Videri potest etiam Ludolphus de Saxonia in vita Christi p. 2. c. 58. Lansbergius l. 2. alloquiorum Jesu Christi ad animam fidelem p. 1. c. 4. & 5. Bloisius in Farrag. utilit. institut. tit. hæc sunt notatu digna. Neenon in Specul. spirit. c. 7. & 9. Et lib. 2. Enchirid. parvul. in Append. docum. 3.

Addit Albertus Magnus, devotam & quotidianam Dominicæ Passionis recordationem, cum simplici humilique corde, fiducia in meritis illius, oblatione pro peccatis, gratiarum actione, & imitationis proposito conjunctam, plus homini valere, quàm totius anni jejuniũ in pane & aqua, vel quotidianam flagellationem, etiam usque ad sanguinis effusionem.

Idem censo de eo, qui quælibet adversa, tamquam justè à Domino immissa, cum Job benedicendo suscipit; quælibet etiam injurias, & offensas sibi illatas ex animo dimittit, omnesque afflictiones istas aeterno Patri quotidie offert in unione injuriarum & passionum, quas Christus sustinuit, gaudens sibi suppeterè occasionem sic Christo compatiendi. Sicut & de eo, qui miseris proximi ex animo compatitur, & ut potest, charitative succurrit, ex affectu in eo imitandi charitatem & misericordiam Christi. Teste namque Evangelio, talem erga se sentiet Deum, qualem se exhibuerit erga proximum. Nec dubito, quin proximè dictis exercitiis, simul sumptis, peccator, etiam enormis, pœnarum omnium quas promeruit, etiam absque gravi suæ carnis maceratione, remissionem aliquando obtinere possit.

CAPUT CCXII.

In pœnitentiã imponi potest opus aliã præceptum. Etiam oratio, elemosina, &c. pro defunctis.

2605 **R**atio prioris partis est, quia opus non deficit esse pœnale & satisfactorium, ex eo quod sit præceptum. Ad illudque pœnitens duplici præcepto obligari potest, Ecclesiæ v. g. & Confessarii. Qui tamen censetur præscribere aliud jejuniũ, quàm aliã præceptum, dum simpliciter præscribit jejuniũ, illud non determinando ad diem quo aliunde est præceptum.

Ffff 2